

BÉKEHÍRNÖK

„Béküljétek meg az Istennel!”

Alapítva: 1895

1998. JANUÁR 25.

A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCII. ÉVF. 3. SZÁM

Rontsuk le a válaszfalakat!

Az ősi falmaradványok a régészek kincsesbányái. Tárgyi bizonyítékai annak, hogy az embernek legfőbb félnivalója kezdettől fogva a másik embertől volt. A falak az életet védték. Egy-egy város lakóinak sorsa függött azon, hogy milyen erős kőfal vette körül. Nem csoda, hogy mint szimbólum is mélyen gyökerezik az emberi kultúrámban. Egyszerre jelent biztonságot és elkülönülést, védettséget és bizalmatlanságot.

Az Ószövetségben a mindenható szertete jelenti az oltalmat akkor, amikor a tényleges várfalak nem nyújtanak megnyugtató biztonságot. „Isten szabadítását nevezed kőfalaidnak” – biztatja a próféta az újjáépülő Jeruzsálem lakóit (Ézs 60: 18). Az eljövendő békekorszakban pedig egyáltalán nem lesz szükség falakra, annak ellenére, hogy Izráel ellenségei épp a látszólagos védettséget próbálják meg kihasználni: „Fölvonulok a védtelen ország ellen, rátámadok a békében és biztonságban lakókra, akik mindnyájan úgy élnek, hogy sem várfaluk, sem zárral ellátott kapujuk sincs.” (Ézs 38:11)

Az Újszövetség is beszél Isten oltalmáról, amely bátorságot ad Krisztus követőinek. „Ezért bizakodva mondjuk: Velem van az Úr, nem félek, ember mit árt hat nekem?” (Zsid 13:6) Ezt a biztatást tekinthetjük felszólításnak is: Merjünk lerontani a válaszfalakat! Azokat, amelyek nem az életet védik, hanem az egészséges emberi kapcsolatokat korlátozzák.

Korunkat különös kettősség jellemzi: a tömegkommunikáció kíméletlenül törí át a rendíthetetlennek vélt földrajzi és politikai határokat. Másrészt viszont soha nem voltak ilyen mértékű életmódbeli, kulturális különbségek ember és ember között, mint napjainkban. Talán ezért oly nehéz annak megítélése, hogy mely falak védik az életet, és melyek jelentenek fölösleges akadályt az emberi kapcsolatokban. Bezárkózás, vagy nyitottság? Az anabaptista habánok – akiket sok tekintetben szellemi elődeinknek tekintünk híresen zárt közösségi élete az akkori kiélezett, fenyegetett helyzetben teljesen érthető. De tisztelettel gondolunk vissza azokra a magyar baptista elődökre, akik a századforduló tájékán mindent megtettek

azért, hogy szeretett közösségünkéről lekerüljön a megalázó „szekta” bélyeg.

Gondolom, abban mindnyájan egyetértünk, hogy a baptista egyház nem szekta. Ami gyülekezeteinkben történik, az nem titkos szervezkedés. Ami a szószkeinken elhangzik, az bárhol másutt is elhangozhatna. Ami pedig az igehirdetésünk „körítését” illeti, énekeink, szavaink és más megnyilvánulásaink nem valami deviáns szubkultúrát képviselnek, hanem többségében értékes szellemi javak a mai, szinte általánosnak mondható igénytelenségben.

Nagyböjt

*Uram,
nézd az ember megszaggatott szívét – Téged keres a csendben.
Mi elfogadtuk a kísértést, ezért az elviselhetetlen bőség zavara,
de a lélek sivataga lett a világ.
A túlbujánczók javak terhet hordozni nehéz, nem olyan könnyű, mint a Te igád.
A manipulált agyak redőiben a reklámszövegek papírkígyója tekereg, a tömegkommunikáció nyelve pereg, az unalomig ismétlődő lemezek üres járata serceg az idegek szikrázó huzalán. Torkig-lakottság, mégis böjt az élet: egyre erősebb a szellem éhe – és felismerése, hogy ezt a kínzó hiányt Te töltheted csak be; a világnak egyedül Terád van szüksége.*

Szabó Irma

Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy az előítéletek sokszor makacsul tartják magukat mindenféle ésszerű indok nélkül is. Egy kisebbségi közösségben nagy a kísértés, hogy a többség által ráerőltetett szerep szerint viselkedjen. Elfogadja a falakat, a zártságot, mint szükségszerűséget. A szekta kifejezés egy vallásfelekezet egészére nézve nyilvánvalóan helytelen. Nem is értelmezhető elfogulatlanul, érzelmektől ment-

sen. Mégis létezik *szekta magatartás*, amelyet nem tekinthetünk valamelyik egyház általános jellemzőjének, sokkal inkább jellemző egy-egy vallási közösség kisebb csoportjaira, illetve egyes tagjaira. A kísértéstől pedig aligha mentes bármelyikünk is. Hisz általánosságban is jellemző ránk, hogy igényeljünk a „privát” életteret, ahol minden ismerős, a dolgok úgy történnek, ahogy megszoktuk, ahol nem kell másokhoz alkalmazkodnunk stb.

Melyek a bezárkózás ismérvei? Mivel tudja egy közösség önmagát körülhatárolni, és saját „külön bejáratú” világát kialakítani?

Sajátos nyelvezet, szóhasználat. A zárt közösségekre jellemző „tolvajnyelv” kétségtelenül erősíti az összetartozás érzését, ugyanakkor nagyon megnehezíti a személyes kommunikációt a kíváncsivalakkal.

Intolerancia. A zárt közösség öntudatos tagja nem tűri el a másságot a közvetlen közelében. Ha már a világot nem tudja megváltoztatni, legalább a saját környezetéből igyekszik elüldözni mindazt, ami őt zavarja. A falakon kívül nem tud természetesen viselkedni. Képtelen hétköznapi témákról társalogni. Mindenkinek a saját erkölcsi normái alapján ítél meg.

Kultúraellenesség. A zárt közösség a kultúrtermékek értékét kizárólag a hitvallásosság alapján méri le. Nem érdeklik a klasszikus versek, regények, zeneművek. Bölcsészet, szociológia, lélektan – számára a hitetlenség szinonimái. Műveltség alatt a bibliaismeretet, annak is a leszűkített változatát, a szövegismeretet érti. Forráselmélet, szövegkritika, kortörténet – vörös posztó a szemében.

Tagtoborzás. A zárt közösség nem akar hatni a társadalomra. (Bibliai kifejezéssel, nem akar sem só, sem kovász lenni.) Az emberek csak mint leendő hittestvérek érdeklik. Missziójának eredményességét az új tagok számával méri.

Ha nem akarunk zárt közösségben élni, fontos, hogy az esetleges figyelmeztető előjeleket időben észrevegyük. Mindnyájunk feladata a kemény, ellenálló és időnként újjáépülő falak lerombolása – elsősorban saját magunkban.

M. Kovács László

„LELTÁROZÁS II”,

avagy a Szövetségi Elnök visszatekintése az 1997-es esztendőre

A magyar baptista szövetségek összehasonlításának és kapcsolataink erősítésének jegyében került sor a szövetségek vezetőinek találkozájára a kanadai Rámában június 27-30-ig. A hagyományos zászlós felvonulás is jól reprezentálta az együvé tartozást.

Mintegy a magyar-magyar találkozó folytatásaként, a két legnagyobb baptista szövetség nevében (Magyarország és Erdély) Borzási Gyula főtitkár testvérrel képviseltük országainkat a Baptista Világszövetség Főtanácsülésén a kanadai Vancouberben. Dr. A. Fanini, a Világszövetség elnöke, jelentésében részletesen és nagy szeretettel szólt magyarországi útjáról is.

Zenészeink és tanítványaik ebben az évben is megtartották az Egyházzenei Tanfolyamot Újpesten. A három szakon 97-en tanultak és 17-en tanítottak. A záró hangverseny bizonyítéka, hogy töretlen a hagyományos szeretet és érdeklődés a komoly zene iránt közösségünkben.

A férfiak találkozóinak közül kiemelkedik a Debrecen-Erdőpusztán megrendezett Bibliatanulmányozó Konferencia, amelyet június 26-tól 29-ig a Dikókus Bizottság szervezésében tartottak meg.

Az új prágai nemzetközi szemináriumban többször is jártak magyarok. Július 9-15-ig az ún. SITE programon Vasadi Lajos, Mészáros Miklós, Újvári Ferenc és Marosi Nagy Lajos testvérek vettek részt.

„Tahiban a csoda megisméltódott” címmel számol be a BÉKEHÍRNÖK az augusztus 20-i konferenciájáról, melynek témája Nehémiás buzdítása volt: „Ne keseregjete!” A tudósító szerint mintegy 2500-an vettek részt a konferencián, amely emelkedett légkörben zajlott és közös úrvacsorával végződött.

Sorra olvashatjuk a beszámolókat a sátoros evangélizációkról. Örülünk, hogy egyre hatékonyabb a missziónak ez a formája, melyet évtizedeken át nem gyakorolhattunk, s amit tulajdonképpen újra kellett tanulnunk.

A nyár végi lelkipásztor-konferenciát (augusztus 25-28) a Debrecen mellett lévő Dorcas Centerben tartottuk. Meghívott előadók között volt dr. Haraszti Sándor testvér, az Amerikai

Magyar Baptista Szövetség tiszteletbeli elnöke és dr. Arthur Kitonga kenyai evangéliumi püspök. Képviseltették magukat a magyar baptista szövetségek. Oláh Lajos testvér, az Észak Amerikai Magyar Baptista Szövetség új elnöke. Mike Béla elnök és Borzási Gyula főtitkár testvér a Romániai Baptista Szövetség képviselőjében volt jelen és szólalt fel. Az áldott légkörű konferencia közös úrvacsorával zárult.

Fontos feladata a szövetségi elnöknek a gyülekezetekkel és a missziókerületekkel való kapcsolattartás. Itt csak egyet említek. Balatonföldvár, dunántúli lelkipásztor-találkozó; Szőkepuszta, Bodrog, Kaposvár. Azért ezt, mert örülök annak, hogy a volt szőkepusztaiak közül már jó-néhányan jelentkeztek. Remélem, hogy hamarosan megindulhat a „mentő akció” a Marosi Béla építész testvér által tervezett remek kis imaház megmentésére, és missziós célú tábor kialakítására.

A baptizmus, mint a reformáció egyik ága igyekszik folyamatos kapcsolatot tartani a reformáció egyházaiával. E kapcsolattartásra a testvériség és a kölcsönösség a jellemző. Ezek jegyében került sor az Országos Protestáns Napok (okt. 23-31) keretében számos fontos összejövetelre. Ezek közül is kiemelkedik a legnagyobb budapesti bevásárló- és szabadidőközpont, a Pólus Center nyújtotta lehetőség. Örülünk annak, hogy egyházunk jelen van az ökumenikus könyvesboltban épp úgy, mint az evangélizációkon a Pólus Centerben.

A testvéri kapcsolatokat természetesen nem csak nyelvi és nemzeti alapon igyekszünk fejleszteni, hanem nemzetközileg is. Számos példa közül egyet emelek ki, a debreceni lelkipátlás-konferenciát, melynek témája: „Szolgálat erővel”, előadója pedig dr. Paul Negruti lelkipásztor, a Román Baptista Szövetség alelnöke volt, október 18-án.

Az idősekről való gondoskodás egyik eszköze lehet a november 28-án megalakult Ökumenikus Nyugdíjpénztár. Mind az Igazgatótanács, mind a Felügyelő Bizottság munkájában református, evangélikus és baptista vezetők vesznek részt. A tisztségviselők javalmazásban nem részesülnek. Úgy

reméljük, hogy ez a nyugdíjpénztár megoldhatja mindhárom egyháznak azt a gondját is, hogy lelkipásztoraink, akik jelenleg nem kaphatnak táppénzt, valami módon – betegség esetén – táppénzhez jussanak.

Már szóltam a zenészekről. Valamit az énekesekről is! Alig hihető, hogy már 40 éves a Központi Énekhar, pedig annyi. Igazi élmény volt részt venni az újpesti jubileumi ünnepen, mint ahogy nagy öröm volt hallani a most alakult Központi Férfikar bemutatkozó szolgálatát Kispesten. „Föltámadt az életkedv Izráelben” hirdette az igéi ifj. Szilágyi Sándor lelkipásztor – és mindannyian úgy éreztük, ennél kifejezőbb igé nem választhatott volna. Az első férfikari kazetta is elkészült, és kapható a könyvterjesztésben.

Ez évi kiadványaink közül kettőt emelek ki. Beharka Pál testvér harmónium iskoláját, amelyet minden egyház használ és ami immár 5. kiadását érte meg, valamint a „Múlt, Jelen, Jövő” című baptista naptárat, melyet most először szerkesztett Marosi Nagy Lajos testvér. A könyvet az olvasók szavazata minősíti leginkább. Ez a szavazat pedig a vásárlás. Nos, a Múlt, Jelen, Jövő eszerint is remek könyv, hisz néhány hét alatt elfogyott.

Kárpátalja és a Délvidék missziós sorsa továbbra is szívügyünk. Több látogatást is tettünk, végigjárva az új és halódó gyülekezeteket. Úgy reméljük, hogy az a kapcsolat, amely megújulni látszik az American Baptist Churches és Szövetségünk között nemcsak a keleti határszéli misszió, de Kárpátalja és a Délvidék szempontjából is gyümölcsöző lehet. Ugyanezt reméljük a Déli Baptista Szövetség missziós fölmérésétől.

Az 1997-es évet december 22-én csendes házi karácsonyi ünnepséggel zártuk az Aradi utcában. Egyenként azért imádkoztunk, hogy az Úr Jézus születésének ünnepe békés és boldog, s hogy az 1998-as év az Úr jókedvének esztendeje legyen. Mindannyian tudjuk, hogy ezt kevés kérni. Mindent meg kell tennünk érte – ami rajtunk áll –, hogy az Úr meghallgathassa imáinkat.

Dr. Almási Mihály